

Vámpoir

A pohár után
nyúl, bár nem alja alkoholista,
a bár
széke lötyög, kilögyböli
a whiskyt.
Megalkuvás
a szép vádak,
vágyak szerinti
ivás.
Egy nő rajta rötyög,
leitta délután hatra
magát, pedig azt hitte,
nem hat a sörrel az árpamaláta.
A poháron túlnyúl, ejti le,
korsó helyett koporsó
vagy matrac, amire fekvé
alhat, míg az ég áthajlik hajnalba.
Az életnek tetszene,
nem az elhullásnak,
és hogy még dobog, meg ver-e,
ezt se, a vérét se kérdik, nem ásnak
le mélyre, bele,
a múltnak sötétebb
részei csak mellékesek
a kese nőszemeknek.

Felizott és lehült
az a korszak
végleg,
amikor vámpírként
jól élt,
a vérből
volt elég,
bőven szívta, foga
pirosát az útra
cseppfolyatta,
lefoglalta

létezésével
a rettent
közvéleményt.

Zúgott minden
a tépázástól,
kitapétázták vele
a kirakatokat,
jaj, de jó is volt,
a szerelem forró vérrel,
az uralom holdsütéssel
kecsegetett, az álmok fémes
nyugalmat ígértek,
és csak az élet, a halál
nem számított!

Lehűlt egy ideje
a keze, nem foghat
vele élőt, hogy ez
fel ne tűnne,
meg a szája,
a csóktól lebukni
a legrosszabb.
Szégyenében
a pult alá kushadna,
egy koporsó alakú kútba
vetné magát, dehogy a pamlagra,
dehogy az éjjeli nővel
levetkőzve, csak az kéne
még, a szemérme
kékülne-lankadna.
Kihúzná a nőt,
és belőle az életdugót,
aki nevette,
normál esetben
úgy menne,
akár minden nap előzőleg.
De most kilép,
nem harap.
Nem tud,
nem ma este.
Egy ideig nem,
talán sose...

Vérte

A vámpír innentől
nem az élvezet rabja,
nem iszik meleg vért, pezsgőt
éhre-szomjra,
meg felhagyott a lányok
beszerzésével is,
látni kell, ami nem megy,
nem jó erősködni.
Egyszerűen nem voltak a nők szerelmesek.
Valami kéj, olvadt bódultság,
az volt, fogainak köszönhető,
a harapásnak vagy nem tudja ő
már, minek a mellékhatásaként
elepedtek érte mértékkel éppen akkor,
omlottak sóvár karjaiba pirkadatkor,
de annyi, a kábulat elmúlt,
riadt szemükben ováladott, félelmissé nyúlt
a vámpsziLUETT, a feltörekvőn ébredő naptól
létrejövő fény-árnyék effekt.

Mielőtt napidőt tölteni tért fekete
fekhely-menedékébe, evett
belőlük.
Mondhatni, vérük íze
a félsztől lett
olyan telt,
és ez nem megoldás
hoszútávon. Szánja,
belátja, mondta magának
tucatszor a sötét lyukban
vagy a megharapottnak,
aki iszkolt volna,
de utolsó csepp vérétől volt
megfosztva,
úgy nem tudott, a kikerkező
mentők keze közt elhullott.
Vagy nagynéha, ha megzavarták,
és a szívással nem végzett,
a nő újjászületett.

Holt, mozgó szörny, vámpírlény lett,
akinek egy dolog lebegett
csak ovál szemében, ő,
gyilkosa, a gonosz vámpírférfi,
a sármos, ám gyűlölt arc,
életkioltója, akit ölni
indult a hullaházból.
Hány nő mászott ki a zsákból
vagy már temetve a földből
érte, érte! Már mint hogy
hideg vééréért. Felinni
mindenét.

Ebből már tényleg elég!
Akkor inkább állatok,
erdei vadászatok,
távol a város, a nők vérzaja!
A húsban forgó erek daganata
őzben, nyúlban is tettenérhető.
Csak nem kell megölni rögvést,
fogni és facsarni, hogy a test
minden zugába lenyúljon
az édesítő félelem,
és akkor, csak akkor
megszúrni, beszívni és jól lakni
minden átkozott pirkadatkor!